

Latin harfleri ile Risale-i Nur hizmeti yapmak, okumak, yazmak bidat mıdır, bu konuda Üstad ne diyor?

"Hz. Ali (r.a.) huruf-u ecnebiyi İslâmlar içinde cebren kabul ettirmek hadisesi ile ulemaü's-su'un bid'alara yardımlarından teessüfle bahsedip bu iki hadise ortasında irşadkârane bazılarında bahsediyor ki, o Sekine olan İsm-i Âzamlâ ecnebi hurufuna karşı mukabele ediyor. Hem ulemaü's-su'a muhalefet ediyor. İşte bu zamanda o adamlar Risale-i Nur şakirtleri ve naşirleri oldukları şüphesizdir. Çünkü onlardır ki hatt-ı Kur'ân'ı muhafaza ediyorlar ve bid'akâr bir kısım ulemalara karşı da mukavemet ediyorlar."

"O bid'alar ve acemî ve ecnebi hurufunun intişarı zamanı olan o ahirzamanın fena adamları bir kısım ülemaü's-su'dur ki; hırs sebebiyle batınlarını haramla doldurmak için bid'alara yardım ve fetva verenlerdir."(1)

Üstad Hazretleri bu ifadelerinde Latin harflerini bidat olarak değerlendiriyor. Harf inkılabının yapılaş gayesi İslam ve Osmanlı medeniyeti ile yeni kurulan rejimin bağlarının koparılmasıdır. Yani yeni rejim halkı planlı bir şekilde geçmişinden uzaklaştırıp batı medeniyetine yanaştırmaya çalışmıştır. Harf inkılabı da bu planın bir parçasıdır. Tarihte hiçbir İslam toplumu Kur'an hattını terk etmemiştir. Bu insanlık tarihinde de pek görülmuş bir şey değildir. Dil ile hat farklı şeylerdir. İnsanın dilini muhafaza etmek istemesini anlamak mümkündür, lakin hattı terk etmenin hiçbir bilimsel mantığı yoktur. Demek Kur'an hattı kasıtlı ve planlı bir şekilde değiştiriliyor ise bunun arkasında başka şeyler aramak gerekir.

Ama Latin harfleri umumi bir belvadır. **Umum-i belva**, insanların genelinde görünen ve yaygın olan bir sorun bir müşkilat demektir. Latin harfleri de umumi bir belva ve bela olmasından dolayı Latince Risale-i Nurlara Üstad Hazretleri cevaz vermiş. Hattı Kur'an'ı muhafaza etmek Risale-i Nurların asli bir vazifesidir; Latin harflere müsaade ve ruhsat ise geçici ve arizi bir durumdur. Bu durumun müddeti ise insanların ekseri olarak hattı Kur'an'a yönelmesidir ki bu halihazırda pek mümkün görünmüyor. Öyle ise Üstad'ın vermiş olduğu ruhsat halen devam ediyor ve etmektedir.

Bunu Üstadımızın tatbikatında da görmek mümkündür. Üstadımız Arapça bilenlerin az oluşu nedeniyle bir zamanlar Arapça kaleme aldığı Tabiat Risalesini, sonra Türkçe olarak neşrediyor. Tabiat Risalesi'nin başında Üstadımız bu olayı şöyle aktarıyor:

"1338'de Ankara'ya gittim. İslâm ordusunun Yunan'a galebesinden neşe alan ehl-i imanın kuvvetli efkârı içinde, gayet müthiş bir zındıka fikri, içine girmek ve bozmak ve zehirlendirmek için derrasane çalıştığını gördüm. Eyvah dedim, bu ejderha imanın erkânına ilişecek! O vakit, şu âyet-i kerîme bedahet derecesinde vücud ve vahdaniyeti ifham ettiği cihetle ondan istimdad edip, o zındıkanın başını dağıtacak derecede Kur'an-ı Hakîm'den alınan kuvvetli bir bürhanı, Arabî risalesinde yazdım. Ankara'da, Yeni Gün Matbaasında tabettirmiştim. Fakat maatteessüf Arabî bilen az ve ehemmiyetle bakanlar da nadir olmakla beraber, gayet muhtasar ve mücmel bir surette o kuvvetli bürhan tesirini göstermedi. Maatteessüf, o dinsizlik fikri hem inkişaf etti hem kuvvet buldu. Bilmecburiye, o bürhanı Türkçe olarak bir derece beyan edeceğim."
(Lem'alar, Yirmi Üçüncü Lem'a)

Zaruretler nasıl haramı helale çeviriyor ise umum insanların Kur'an hattını bilmemeleri de bir zaruret durumuna gelmesinden dolayı bu bidata cevaz ve ruhsat verilmiştir; yoksa tasvip edilmiş değildir. Bu noktadan bakacak olursak her iki hüküm arasında bir çelişki ve tenakuz yoktur. Asıl vazife imanı kurtarmaktır, hattı Kur'an bu asıl vazifenin yanında ikinci derecede kalır.

Şayet Latince harflere müsaade olmasa idi çokları imanını kaybedecekti. Üstad Hazretleri bu büyük hayır için küçük şerre müsaade etmiştir. Meseleye bu yönden bakmak gerekir.

Zaten iman hizmeti dolaylı olarak hatt-ı Kur'an'a hizmet ediyor. Yani Latin harfle yazılmış Risale-i Nurlar sayesinde kişi önce imanını kazanıyor, sonra da bidatlara karşı şuur kazanıyor; belki şartların müsaadesizliği yüzünden Latin harf okumak zorunda kalıyor, lakin uzun vadede durum aksinedir. Yani ileride inşaallah hatt-ı Kur'an yeniden ihya olunacaktır.

Üstad Hazretlerinin Latin harflere müsaade eden beyanı şu şekildedir:

"Risale-i Nur'un bir vazifesi huruf-u Kur'âniyeyi muhafaza olduğundan yeni hurufa zaruret derecesinde inşaallah müsaade olur." (2)

"İkinci sebep: Risale-i Nur'un mühim bir vazifesi, âlem-i İslâmın ekseriyet-i mutlakasının yazısı ve hattı olan huruf-u Arabiyeyi muhafaza etmek olduğundan, tab' yoluyla işe girilirse, şimdi ekser

halk yalnız yeni hurufu bildikleri için, en çok risaleleri yeni hurufla tab etmek lâzım gelecek. Bu ise, Risale-i Nur'un yeni hurufa bir fetvası olup şakirtleri de o kolay yazıyı tercih etmeye sebep olur. Onun için, şimdiye kadar pek çok müstehak ve lââyık iken, Risale-i Nur'a serbestiyet verilmemişti. Lillâhilhamd, şimdi hakikatlerinin kuvvetiyle serbestiyeti kazandı. Hattâ eski harfle tab' yasak iken, Âyetü'l-Kübrâ'yı bize teslim ettirip bir keramet-i ekber gösterdi."

"Biz şimdi gayet mühim ve herkese lâzım Meyve ile Hücetü'l-Bâliğ'a'yı ikisi bir cilt olarak yeni hurufla tab etmek için Tahirî ile İstanbul'a gönderdim. Yalnız Meyve'nin Onuncu ve On Birinci Meselelerini vakit bulamayıp tashihsiz ona verdim. Şayet tab edilse, o iki meseleyi tam tashih edip ona gönderirsiniz."

"Hem o iki risale, dahilde, ya hariçte, âşikâre veya gizli, İstanbul'da veya dışarıda eski harflerle tab etmek lâzımdır."(3)

Dipnotlar:

- (1) bk. [Sikke-i Tasdik-i Gaybî, On Sekizinci Lem'a.](#)
- (2) bk. [Kastamonu Lahikası, \(130. Mektup, Haşiye\)](#)
- (3) bk. [Emirdağ Lâhikası-I, \(49. Mektup\)](#)